

прѣзъ най-здравитѣ обуща. Но затова пѣкъ въ училището бѣше топло и приятно.

Изведнажъ силно издрѣнка външниятъ звѣнецъ, и веднага слѣдъ това се чу страшенъ шумъ.

Задгорски бърже изкочи отъ класа и даже забрави да затвори слѣдъ себе си вратата. И, наистина, до вратата стоеше слугата и въ всѣка ржка здраво държеше момчетата. Едното отъ тѣхъ се дърпаше налѣво, другото надѣсно, сѣкашъ искаха да му откъснатъ и двѣтѣ ржцѣ; а на улицата бѣха се насѣбрали любопитни: закѣснѣли ученици, млѣкари, хлѣбари...

Дѣдо Христо не можеше изведнажъ да вкара вжтрѣ и двѣтѣ момчета, които го теглѣха въ разни страни. Но щомъ видѣ учителя, той се окуражи и съ нова сила вмѣкна по-малкото момче вжтрѣ, а слѣдъ това се залови да откъсне ржцѣтѣ на по-големото отъ дръжката на вратата, за да вкара и него.

Малкиятъ Зафировъ падна на каменитѣ плочи, въ коридора, разкървави си колѣнѣтѣ, но все пакъ още веднажъ се опита да се шибне край учителя и да изкочи отъ другата врата, която водѣше на двора. Но Задгорски го хвана за яката, разтърси го и го вмѣкна въ класа. Останалитѣ ученици, блѣдни отъ страхъ, очакваха какво ще стане. Отвѣнъ нѣколко малки продавачи съ смѣхъ подсвиркваха, кучетата се разлаеха... Мокра буца снѣгъ падна въ коридора, удари се въ стѣната и се прѣсна на парчета; тогава слугинята трѣшна вратата и тури ключалката; вратата къмъ двора тя сжщо затвори, защото по-възрастниятъ братъ се прострѣ на пода и дѣдо Христо насила можа да го вмѣкне въ класа. Той издигна момчето нагорѣ, удари му една плѣсница и съ всичка сила го хвърли въ класа.